

MICHAEL MENDLER (NEWYEAR)

A csend rácsain át

tisztára mosott ég kell
egy
törekény szándékkal
foltozott életnek
hogy
a hajlongó nádszál helyébe
ültetett fenyőnek
méltó háttére legyen

... még
kissé fojtogatja a vágy
a régi után
mikor elszólhatta magát
a szokás-medrek után
'hol rózsaszín álmok
burkolták
dajkálták

mert
az 'érdemest hozó'
sokszor
üres padot tol alá
tisztító keze
megtalálja
ahol legjobban fáj

de dereng a magány...

érik az 'örök'
a csend rácsain át

... s lassan
új színben látja
oltára sápadt áldozatát

– magát

Csukott ököl

a hajó csak egyszer
süllyedhet el
az élet
ezerszer
illúziók hátán hordja a szél
kihalt tájak felé
máskor meg
egy helyben topog
mindent letapos...
tudatlanságánál
csak önzése nagyobb

összeszaladtak benne
az ellentétek
a szétszéledt rajongás
kialudt tüze
rejtélyes agytekercein
izzadságcseppek
érett gyümölcse
a földön hever

pedig
háta mögött
illatozik a rét
'mit keres
– összefüggés, cél –
megoldotta rég' a méh
a virágkehely
a madár fészekrakó ösztöne

ki kell hogy nyíljon
a csukott ököl
az összesereglett messzeség

fogadd el mit kaptál
ha nem is tudod miért

Befoltozhatod a láthatárt, ahol huzatos

egyszerre
csend lett bennem
a Tavasz átkarolt
hagyom
mosdasson
sikáljon a fény
tisztuljon az a sok álmosoly
meglepett sóhajokba rejtem
a régi ráncokat
(bátran)
új szemekkel látom a közelt

egy sokat hajlongó fűszál
lázadozni mer

ne szólj bele kétely
most mikor
osztogatja magát
a mosoly
hullámzanak a pázsitok
– forrón ölel egy
színes lendület

... majd ha a szél
szirmokat tapos
könnyekkel befoltozhatod
a láthatárt
ahol huzatos...